

0:07 - 0:22 představení se

Jmenuji se Jiří Fic, narodil jsem se 19.2. 1949 a narodil jsem se ve Velkém Meziříčí, ještě v bytě, protože nebyly nemocnice.

(No a je to...jak vidíte z data narození, tak jsem se narodil čtyři roky po druhé světové válce, takže válku jsem nezažil, ale zažil jsem jako dítě 50. léta)

5:06 - 6:32 cenzura

A jaký máte názor na to, že byla cenzura?

Jó cenzura, to je...nó, tak to jsme si samozřejmě taky zažili, tak názor... já myslím, že na to musí mít názor každé normální soudné člověk, protože cenzura je vždycky tam, kde je autoritativní režim, ten nepustí informaci, která by byla proti němu. Vždycky se něco potlačí, že jo, něco se musí zatajit, když je diktatura, protože by to všechno vyznělo špatně a názorový příklad byl Černobyl, na Ukrajině bouchla atomová elektrárna a tady se šlo jásat a nikdo oficiálně nic nevěděl, byl první máj a šli jsme do prvního máje a v celé západní Evropě už tejdén dělali opatření, někde větší a někde menší, ale tady... prostě se to tajilo až do posledka, to je názorový příklad té cenzury, jó a to že se něco stalo takového se samozřejmě potom zjistilo ze zahraničního rozhlasu.

7:11 – 8:27 První člověk ve vesmíru

Vybavíte se let prvního kosmonauta? Co jste dělal vy?

Když vylítl Jurij Gagarin, tak ten den mám tak v hlavě zavrtané jo, že to musel každý, kdo to prožil, my jsme byli nadšení strašně teda, to bylo 14. dubna 1961, no a seděli jsme takhle ve škole a soudružka učitelka nám přednášela a najednou v rozhlase, v každé třídě byl takovejde velký rozhlas, najednou někdo, jestli to byl ředitel, nebo některá učitelka, to už si nepamatuju, ale byl voznámeno, že vylítl

první kosmonaut do vesmíru Jurij Gagarin a naše učitelka, která zrovna tam byla, tak začala úplně tak neskutečně se radovat a letěla do ředitelny a my jsme nevěděli vlastně, co se děje, ale trochu jsme měli ponětí vo tom, ale až potom druhý den vyšly velké obrázky, fotky Gagarina, tak to si pamatuju tady tohleto...

9:32 – 10:11, 10:49 -11:51, 1968, Jan Palach

Jak jste vnímal události srpna 1968 a jak vás ovlivnil čin Jana Palacha? No tak 1968 to jsme vítali všichni, šedesátý osmý, protože padala cenzura, mohlo se mluvit v podstatě a začínaly kontakty s celým světem a najednou se to useklo, prostě Sovětský svaz řekl, že ne...

No tak to jsem byl ve škole na průmyslovce, tak já jsem mimochodem byl Palachovi na pohřbu v Praze, bylo nás pět a jeli jsme za školu, vezli jsme věnec a vím, že jsme přijeli teda do Prahy a chtěli jsme jít tam do toho středu, kde je ta rakev, ale tam nás nepustili, tam bylo tolik lidí a vysokoškoláci prostě stáli, takhle se drželi za ruce a dělali takový zábrany a řekli tady ne, a já už si přesně nevzpomínám, někde nám řekli, že máme nechat věnec, ale že bysme se my účastnili průvodu, tak to ne, to jsme se neúčastili, to nebylo ani možný pro tolik lidí, tak jsme se večer vraceli vlakem zase z Prahy

17:5 – 17:55 1968 ve Velkém Meziříčí

Kdy jste měl v životě největší strach?

18: 11 – 19:25

Kdybych jako dospělej bych měl říct, kdy jsem měl strach, tak to jsem měl, no to se nedá říct strach, ale takovej nepříjemnej pocit právě s tím šedesátým osmým rokem, protože když projížděly tady ty pásové transportéry, já jsem šel zrovna Radnickou ulicí a tam byly kostky, tam jako ten povrch byly kostky, tam nebyl asfalt, jo a ty

pásáky, to bylo takový dunění, že se úplně, že se ty kostky takhle chvěly, mně se chvěly aji pod nohama a mně se chvěly i nohy, ale to jsem měl fakt jako strach, že teda padne výstřel nějaký a čekal jsem teda, ne šel jsem šel jsem a až přijely ty pásáky, potom jely ty skříňový takový ty vojenský auta, tak to už ze mě ten stres jako spadl, protože ten výstřel nepadl teda, jo, ale to bylo docela takový nepříjemný todleto.